

ಮೂರು ಬಾರಿ ಮಿಸ್ಸಿಂಗ್!

ನಾವು ಚಿಕ್ಕವರಿದ್ದಾಗ, ಈಗಿನಂತೆ ಫೋಲಿಸರು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಕಾಣೆಯಾದವರನ್ನು ಹಿಡಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೇನಾದರೂ ಆಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಾನು ಕಾಯಂ ಕಾಣೆಯಾದವರ ಲಿಸ್ತಿನಲ್ಲಿರುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅದು ಒಂದು ಬಾರಿ ಅಲ್ಲ, ಮೂರು ಬಾರಿ!

ನಾನು ಮೊದಲನೇ ಸಲ 'ಕಾಣೆಯಾಗಿದ್ದು' ಐದು ವರ್ಷದವಳಿದ್ದಾಗ. ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಅರಣ್ಯಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಒಂದು ಜಾಗದಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಜಾಗಕ್ಕೆ ಎತ್ತಂಗಡಿ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿತ್ತು. ನಾವು ಗುಲ್ಬರ್ಗದಲ್ಲಿರುವಾಗ ನಮ್ಮ ಮನೆ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬರು ಬಾಡಿಗೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ಆಗಾಗ ನನ್ನನ್ನು ಮುದ್ದಿಸಿ ಮಾತನಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ನನಗೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಸಲಿಗೆ ಇತ್ತು. ಹೀಗೊಂದು ದಿನ ಬೇಸಿಗೆಯ ಮುಟಮುಟ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಕಣ್ಣಾಮುಚ್ಚಾಲೆ ಆಟ ಆಡುವಾಗ ನಾನು ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಓಡಿ ಹೋಗಿ ನಮ್ಮ ಬಾಡಿಗೆಯವರ ಮಂಚದ ಕೆಳಗೆ ತೂರಿಬಿಟ್ಟೆ. ತಣ್ಣನೆಯ ನೆಲ, ಆಗಷ್ಟೆ ಊಟವೂ ಆಗಿದ್ದರಿಂದ ಜೊಂಪು ಹತ್ತಿ ಮಲಗಿಬಿಟ್ಟೆ. ಇತ್ತ ಸಾಯಂಕಾಲವಾದರೂ ಕಾಣದ ನನ್ನನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಹುಡುಕಿದ್ದೇ ಹುಡುಕಿದ್ದು.

ಆಗಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಬಿಡುತ್ತಾರೆಂಬ ಸುದ್ದಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಹಬ್ಬಿತ್ತು. ಹುಡುಕಿ ಹುಡುಕಿ ಸಾಕಾಗಿ ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಪೊಲೀಸ್ ಕಂಪ್ಲೇಂಟ್ ಬರೆಸಿಯೇಬಿಟ್ಟರು. ನಮ್ಮ ಚಾಳಿವರೆಲ್ಲ ನನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಹಸಿವಿನಿಂದಲೋ ಏನೋ ಮಂಚದ ಕೆಳಗಿನಿಂದ ಎದ್ದು ಬಂದದ್ದೆ ತಡ ನಾನು ಸಿಕ್ಕಿದ ನ್ಯೂಸ್ ಡೆಂಟುಗೊಂಡಿದ್ದಲ್ಲದೆ, ನನ್ನನ್ನು ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಮುಂದೆ ಎಳೆದು ತರಲಾಯಿತು. ಅಮ್ಮನೋ ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡ ಸಂತಸಕ್ಕಿಂತಲೂ ನಾನು ಅವಳನ್ನು ಒಳಪಡಿಸಿದ ಗಾಬರಿಗೆ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಚಿಟ್ಟಿದಳು.

ಇದಾಗಿ ವರ್ಷವಾಗಿತ್ತು. ಆಗಲ್ಲ ನಾವು ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೆ ಹಾಸಿ ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದೆವು ಮತ್ತು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಗುಂಡಿಗೆ ಸುತ್ತಿ ಒಂದರ ಮೇಲೊಂದು ಪೇರಿಸಿಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ನಾವು ಚಿಕ್ಕವರೆಲ್ಲ

ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಕಳೆದುಹೋದ ಅಥವಾ ಕಾಣೆಯಾದ ಅನುಭವ ನಿಮಗಾಗಿದೆಯೇ? ನನಗಂತೂ ಆಗಿದೆ, ಅದೂ ಮೂರು ಬಾರಿ...

■ ಡಾ. ಸೀಮಂತಿನಿ ದೇಸಾಯಿ

ಆ ಸುರಳಿ ಒಳಗೆ ಕಾಲು ತೂರಿಸಿ ನುಗ್ಗುವ ಕಸರತ್ತು ಮಾಡಿ ಹಾಸಿಗೆಗಳನ್ನು ಉರುಳಿಸಿ ಅಕ್ಕಂದಿರ ಕೈಲಿ ಬೈಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಅಂತಹ ಒಂದು ಟ್ರಯಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಹಾಸಿಗೆ ಉರುಳಿದ ಕಾರಣ, ಆಟಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಹಾಸಿಗೆಗಳ ಮಧ್ಯೆ ತೂರಿಕೊಂಡು ಆರಾಮವಾಗಿ ಹಾಗೇ ಮಲಗಿಬಿಟ್ಟೆ. ಹಿಂದಿನ ಸಲದ ಕಳೆದುಹೋದ ಅನುಭವದಿಂದ ಅಮ್ಮ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಕಣ್ಣು ಇಟ್ಟೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಂದು ಗಂಟೆಯಾದರೂ ಕಾಣದ ನನ್ನನ್ನು ಈ ಸಲ ಎಲ್ಲಾ ಮಂಚದ ಕೆಳಗೆ ಹುಡುಕಿದ್ದಲ್ಲದೆ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದವರ ಮನೆಗಳ ಮಂಚಗಳು ಪರಿಶೀಲನೆಗೆ ಒಳಗಾದವು. ನಾನು ಸಿಗದಾಗ ಗಾಬರಿಯಾದ ನಮ್ಮಮ್ಮ ಮತ್ತೆ ಕಂಪ್ಲೇಂಟ್ ಬರೆಸಿದಳು. ಆ ಪೊಲೀಸ್ ಪೇದ ಅದು ಹೇಗೆ ಬರೆದ ಅನ್ನುವುದೇ ಆಶ್ಚರ್ಯ. ಇನ್ನೂ ಹಿಂದಿನ ಸಲ ಕಳುವಾದ ಫೈಲೇ ಮುಚ್ಚಿಲ್ಲ! ಕಂಪ್ಲೇಂಟ್ ಬರೆಸಿ ಅಳುತ್ತಾ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಕತ್ತಲಾಗಿತ್ತಂತೆ. ನಾನು ಇನ್ನೂ ಕುಂಭಕರ್ಣನ ತಂಗಿಯಂತೆ ಎದ್ದೇ ಇಲ್ಲ. ಉಳಿದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆಲ್ಲ ಊಟ ಬಡಿಸಿ ಹಾಸಿಗೆಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿದ್ದೆ ತಡ ನನ್ನ ತಲೆ ಕಂಡಿತು. ಮುಂದೇನಾಯಿತೆಂದು ಕೇಳಬೇಡಿ. ಪೊಲೀಸರಲ್ಲಿ ನಾನು ಸಿಕ್ಕಿದ ಖಬರಂತೂ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ.

ನಾನು ವೈದ್ಯಕೀಯ ಪದವಿ ಪಡೆದು ತಾಯಿ ತಂದೆ ಜೊತೆಗೆ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದು ನೆಲೆಸಿದೆ. ನಿಮ್ಮಾನ್‌ನಲ್ಲಿ ರೆಸಿಡೆಂಟ್ ಆಗಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮದಿಂದ

ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದೆ. ಒಂದು ಸಲ ಒಬ್ಬ ವೈದ್ಯ ಹುಷಾರಿಲ್ಲವೆಂದು ರಜೆ ಹಾಕಿದ ಕಾರಣ ನನಗೆ ಅವಳ ಡ್ಯೂಟಿಯೂ ಸೇರಿ ಒಂದಾದ ಮೇಲೆ ಒಂದರಂತೆ ಮೂರು ದಿನ ಬಿದ್ದೆವು. ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ತುರ್ತು ಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ಡ್ಯೂಟಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಡುವು ಸಿಗುವುದಾದರೆ ಅದು ಕೇವಲ ಒಂದೇ ಒಂದು ಗಂಟೆ. ನಾನು ಮನೆಗೂ ಹೋಗದೆ, ಫೋನು ಮಾಡದೆ ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಡ್ಯೂಟಿ ಮಾಡಿದ್ದರ ಕಾರಣ ಮೂರನೆಯ ದಿನ ಸುಸ್ತಾಗಿ ನರ್ಸ್ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೂತಲ್ಲಿಯೇ ಮಲಗಿಬಿಟ್ಟೆ. ನನ್ನ ಕಷ್ಟ ನೋಡಲಾಗದೆ ನಮ್ಮ ನರ್ಸ್, ನನ್ನ ನಿಧ್ಧ ಕೆಡಬಾರದು ಎಂದು ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರು. ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಮ್ಮ ಎರಡು ದಿನ ಕಾದರಂತೆ. ನಾನು ಬಾರದಿರಲು ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಮೂರನೇ ದಿನ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹುಡುಕಿ ಬಂದರಂತೆ. ಎರಡು ಮೂರು ಕಡೆ ಕೇಳಿದರೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಉತ್ತರ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ, ಸೀದಾ ಜಯನಗರ ಪೊಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿಗೆ ಹೋದವರೇ, ನನ್ನ ಫೋಟೊ ಕೂಡ ಕೊಟ್ಟು ಕಂಪ್ಲೇಂಟ್ ಬರೆಸಿಯೇಬಿಟ್ಟರು, ನಮ್ಮ ಮಗಳು ನಿಮ್ಮಾನ್‌ಗೆ ಹೋದವಳು ಬಂದೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದು!

ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಅವರು ಅಲ್ಲಿಂದ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ತಿಳಿದವರಿಗೆಲ್ಲ ಫೋನಾಯಿಸುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ, ಕೆಂಪು ಕಣ್ಣು, ಕೆದರಿದ ಕೂದಲು, ಮೆಟ್ಟಿಲು ಹತ್ತಲು ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದವಳಂತೆ ಬಂದ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದವರೇ ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡ ಋಷಿಗಿಂತ ಕೋಪದಿಂದ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸಹಸ್ರಾರ್ಚನೆ ಬಿದ್ದವೆನ್ನೆ. ಆದರೆ ಒಂದಂತೂ ನಿಜ. ಕಂಪ್ಲೇಂಟು ವಾಪಸ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ನಾವ್ಯಾರೂ ಸ್ಟೇಷನ್‌ಗೆ ಹೋಗಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಇದೆಲ್ಲ ಆಗಿ 30 ವರ್ಷಗಳೇ ಕಳೆದಿವೆ. ನಂಬಲು ಕಷ್ಟವೇ. ಆದರೆ ಪೊಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಈಗಲೂ ಕಾಣೆಯಾದ ದಾಖಲೆ ಸಿಗಬಹುದು!

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ: feedback@sudha.co.in